

Önéletrajzi jegyzet

New Yorkban születtem, Bronxban, három fiútestvér közül a legidősebbként. Apám és anyám egymástól függetlenül érkeztek ide ugyanabból az észak-kelet lengyelországi litván-zsidó kulturális enklávéból, én pedig egyszerre tanultam jiddisül és angolul. Amikor öt éves voltam, Norfolkba (Virginia) költöztünk, azután tizenegy éves koromban visszaköltöztünk New Yorkba, ezúttal Brooklynba, s azóta kisebb kihagyásokkal itt maradtunk. Apám közben elég pénzt keresett ahhoz, hogy a raktározásból (ruhaneműk) a gyártási szektorba (fémáruk) emelkedjen fel. Amennyire emlékszem, családnak soha nem voltak anyagi gondjai, és nem nélkülöztünk. Ami nem jelenti azt, hogy gazdagok voltunk.

Norfolkban és Brooklynban jártam iskolába, a középiskola utolsó évét a Marquand School-ban végeztem, 1930-ban pedig BA fokozatot szereztem művészettörténetből a Syracusei Egyetemen. Azután két és fél évig otthon maradtam, és nem sok mindent csináltam, németül és olaszul tanultam a francia és latin nyelvtudásom mellé. A következő két évben St. Louisban, Clevelandben, San Franciscóban és Los Angelesben dolgoztam apám egyik rosszul vezetett és végül csődbement textilipari nagykereskedésében. Rájöttem viszont, hogy a kereskedelmi dolgok iránti érdeklődés nem vált bennem szenvedéllyé. A következő évben fordításból fedeztem megélhetési költségeimet. 1934-ben megnősültem, egy évvel később megszületett a fiam, Daniel – a következő évben pedig elváltam. 1936 elején munkába álltam a szövetségi kormányzatnál, először a Civil Service Commission New York-i irodájában, azután a Veteránellátó Hivatalban, végül pedig, 1937-ben, a New York-i kikötő vámhivatalának adóügyi részlegében. Eddig csak alkalmanként próbálkoztam az írással, ekkor viszont az irodában eltöltött szabad óráimban – amiből akadt bőven – komolyabban is írni kezdtem, és írásaim elég hamar nyomtatásban is megjelentek.

Gyermekkoromban korán megmutatkozott jó rajzkészségem, és egészen a középiskoláig megszállottan rajzoltam; utána azonban egyre inkább az irodalom, és nem a képzőművészet kezdett érdekelni (és még mindig nehéznek éreztem, hogy művészetről olvassak), ezért először irodalomról kezdtem el írni. Első kritikáim 1939-ben jelentek meg a *Partisan Review*-ban, 1940-ben pedig a lap egyik szerkesztője lettem. 1942 végén felmondtam a lapnál és a vámhivatalnál is, és az 1943-as év nagy részét a Légierőnél töltöttem. Egy rövid időszakot követően, amikor szabadúszó

újságíró és fordító voltam, 1944 augusztusában főszerkesztői állást vállaltam a *Contemporary Jewish Record*-nál, az Amerikai Zsidó Szövetség kéthavonta megjelenő folyóiratánál; amikor a *Record* beleolvadt a *Commentary*-be, szerkesztőségi tag maradtam, és azóta is ott dolgozom.

Közben újra feléledt bennem a művészet iránti érdeklődés, és nagyon önkritikussá váltam; ez azt jelentette, hogy a festéssel és szobrászattal kapcsolatos véleményeimet már nem kezeltem magától értetődőként, hanem kezdtem *felelősséget* érezni irántuk. 1941 végétől alkalmanként művészetről szóló cikkeket írtam a *Nation*-be, ahol könyveket is recenzeáltam, s 1944-ben a lap állandó művészeti kritikusává lettem. Időnként más lapok számára is írtam művészeti kritikákat, illetve annyi könyvrecenziót – nem csak művészeti könyvekről –, hogy teljesen elegendő lett a kritikákból. Ezért 1949-ben abbahagytam a rendszeres kritikáírást a *Nation*-be, de ezzel együtt még két évig többé-kevésbé rendszeresen írtam a *Partisan Review*-nak, amely kéthavonta jelent meg, s ez több szabadságot biztosított számomra a leadási határidők tekintetében. 1951-ben azonban ezzel is felhagytam, s azóta – a művészetben belül és kívül – olyan dolgokkal próbálok foglalkozni, amelyeknek kevesebb közük van az aktuális történésekhez. Az egyetlen könyv, amit eddig fel tudok mutatni, egy rövidke kötet Joan Miróról. Jelenleg egy ennél is rövidebb könyvecskén dolgozom, amely Matisse-ről szól majd.

Senki nem írt rólam hosszabban, csak a Miró-könyvem néhány gyenge pontjára világítottak rá a recenziókban, és néha egy-egy könyvben vagy tanulmányban utaltak rám, többnyire elutasítóan. Örülök viszont, hogy Alfred Barr a Matisse-ről szóló könyvében nemcsak kritikusként, hanem festőként is megemlégett; s az utóbbi körülbelül tíz évben egyre komolyabban kezdtem is festeni. Mondhatom, hogy a művészetkritika számít az „emelkedett” írás általam ismert leghálátlanabb formájának. Talán ez jelenti a legnagyobb kihívást is benne – ha másért nem, hát azért, mert annyira kevés ember művelte olyan színvonalon, hogy egyáltalán emlékeznénk rájuk –, mégsem tudom, megéri-e a fáradság.

1955

Seregi Tamás fordítása.